

ще по одному, а потому вернеш назад до дому... Отень мусить тебе прийняти!

Став Петро на митьку і задумав ся. Нараз обертає ся до товаришів...

— Правда ваша, товариш! — каже. — Або то я який знай да? Або то мій отець не богачем — кунцем Описемом, котрий не має на тільки, щоби його син-одинак не мав за що забавити ся зі своїми товаришами.

І не вважає Петро на гнів вітця, вступає до шинку, а за ним тьма товаришів як рій нчіл, за маткою. Всі сунуть ся до середини шинку і сідають кождий коло стола, при котрім сів Петро.

Петро, знаючи, що має гріш в кишені, не жде коштів своє товариство почастувати, як то вже пераз бувало. Пють і виспівують цїтуї аж до сходу сонця: а коли Петро вже не мав грошій і став без жадного шельога і не було за що платити дальшого почесного, — оставляє товаришів в шинку і вертає просто до дому.

Коли Петро пробудив ся і став тверезим, приходить до не го отець з набитим револьвером.

— Сину злий і невдячний! — каже до него, ставляючи йому револьвер до грудей. — Кілько рази я говорив тобі, що ти негоден того, щоби мої очі на тебе такого пияниці дивили ся? Ще раз кажу тобі, від нинька ти вже не моїм сином!... Зчезай, злий і негідний чоловіче, з моїх очей, іди від мене в світ за очі, щоби слух за тебе загинув! Видиш той револьвер, котрий до твоїх грудей тримаю? Клену ся перед тобою, невдячку, Богом живим: коли прийдеш ще раз до мене, і то в пиянім чи тверезім стані, виналю кулю в твою невдячну грудь. Годі тобі довше опором ставати против вітця! Бувай здоров!

Бесїда та за серце стиснула і глибоко уразила Петра. Пізнавши свій блуд, розплакав ся він як мала дитина перед очима свого вітця. Аж тепер погадав собі, що зле робив до сего часу, і силував ся свого доброго вітця перепросити.

І упав на колїна перед отцем...

— Отче, — благає, — лежачи у ніг батька — даруй мені всі провини! Від нинішного дня вже поправлю ся!

— Не раз, не два ти приобіщював мені поправу! — відповідає отець. — Але щоби ти знав, що справедливі суть слова твого батька, не прашаю тобі, злий невдячний, до того часу, доки не підеш собі від мого дому в світ і через добрі діла не за служиш собі перед моїми очима на прощене. А щоби тобі довести, що злість моя непогамована, то кажу тобі: уступи ся, негідний чоловіче, з моїх очей, від нинька ти не мій син! Аж то-